

ning, og det ville sådan set give de selvstændige en urimelig fortrinsstilling.

Derfor skal man nok gå en anden vej, hvis man ønsker at løse problemet, og det vil vi gerne være med til, men ikke ved bare at indføre 200-timers-grænsen på en sådan måde, at man ikke kan kontrollere, om der kun er tale om 200 timers arbejde. Så må vi hellere indføre en beløbsgrænse i stedet for timebegrænsningen.

Endvidere vil vi gøre opmærksom på, at det største problem i hele dette kompleks måske ikke så meget er, at man ikke har lov til at tjene penge som selvstændig ved siden af overgangsydelsen. Det største problemer er nok, at der er sammenhæng med andre regler, som gør, at følgen af en overtrædelse bliver så dramatisk, som tilfældet er, og vi mener sådan set, der er grund til – og det vil vi også tage initiativ til i den kommende samling – at få kigget på det samlede sanktionssystem i a-kassesystemet, fordi der er nogle helt urimelige straffebestemmelser, når folk begår en fejl. Hvis man laver en fejl, når man udfylder et skema, og det betragtes som en lille fejl, får man straks en bøde på ca. 3 gange det beløb, man har fået fejlagtigt udbetalt. Er man kommet til at gøre det to gange, eller bliver det betragtet som en større fejl, får man ikke bare en meget stor bøde, men man mister også dagpengeretten og kan oven i købet i tilgift få en politianmeldelse. Hvis man har været lidt for grov, mister man altså ikke bare de penge, man fik uretmæssigt udbetalt, men man mister dagpengeretten og får x gange 130.000 kr. i bøde, alt efter hvor mange år man nu har tilbage af dagpengeretten. Det er jo et voldsomt beløb, og derudover kan man få en sigtelse for bedrageri og efterfølgende dom. Jeg mener, det virkelig er sanktioner, der vil noget – ikke fordi jeg er tilhænger af snyd, men jeg synes altså, der skal være en vis sammenhæng mellem snyderiets omfang og straffens størrelse.

Jeg vil også pege på reglen om, at hvis der er mistanke om, at et medlem uretmæssigt får udbetalt dagpenge, skal udbetalingen stoppes, medens undersøgelsen pågår. Alle andre steder hedder det, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist, men her er det faktisk omvendt, og det er også en urimelighed. Systemet bevirker også, at administrationen tjener på at vurdere en overtrædelse så hårdt som muligt. Hvis det er en lille overtrædelse, skal kassen selv bære tabet, altså det, der er betalt for meget ud; men kan kassen bevise, at det er en grov over-

trædelse, får den pengene tilbage fra staten, og derfor er der en urimelig tilskyndelse til måske at vurdere sagerne for hårdt.

En sag, vi har talt om tidligere i dag, er et andet eksempel på urimeligheder. Det er den enlige mor, der ikke har pasningsmulighed for sit barn og derfor kan miste dagpengeretten og desuden få meget store bøder, fordi kommunen ikke kan stille en pasningsmulighed til rådighed. Vi mener, der også er mange andre forhold, der burde tages op, fordi sanktionerne ikke står i et rimeligt forhold til forseelserne, og derfor vil jeg afsluttende ikke undlade at gøre opmærksom på, at den ene af forslagsstillerne, nemlig Fremskridtspartiet – jeg er ked af, at Fremskridtspartiets ordfører ikke længere er i salen – mig bekendt har stemt for samtlige de stramminger, der findes i dagpengesystemet. Jeg synes sådan set, det er lidt hyklerisk at stille sig op på den måde, man gør, selv om jeg har sympati for sagen.

Vibeke Kiil (CD):

Centrum-Demokraterne er positive over for forslaget, fordi vi betragter ligestilling mellem personer på overgangsydelse og personer på efterløn som noget positivt.

Netop gruppen af personer på overgangsydelse har haft Centrum-Demokraternes bevheden, fordi vi ønsker at sikre, at disse mennesker ikke bliver sat mellem stole, og derfor er CD tilfredse med, at man nu forsøger at rette op på denne forskelsbehandling. CD vil naturligvis sikre sig, at forslaget ikke skaber en ny forskelsbehandling, f.eks. mellem modtagere af overgangsydelse, der er selvstændige erhvervsdrivende, og andre modtagere af overgangsydelse.

Jes Lunde (SF):

Jeg synes faktisk, modtagelsen af forslaget har været rimelig opløftende, selv om det er begrænset, hvor meget jeg har at takke regeringen for.

Regeringspartierne viste ikke nogen form for forståelse for problemet, men mente, at reglerne var, som reglerne skulle være, og at der ingen grund var til at ændre noget; men et stykke henne i debatten blev der alligevel givet udtryk for en vis imødekommelse, og den vil jeg da gerne kvittere for. Jeg forstod, at ministeren gav et løfte om, at når ankeafgørelsen forelå, skulle vi sætte os sammen og vurdere, om situationen var rimelig, og se på, hvad der skulle gøres. Det